

Es izvēlējos Valsts robežsardzes koledžu

Katrs mēs bērībā sapņojam, par ko vēlamies kļūt, kad izaugsim lieli. Viens sapņo kļūt par ugunsdzēsēju, otrs – kosmonautu, trešais – par vizuālās mākslas skolotāju. Mans, varbūt ne gluži bērības, bet pusaudzes sapnis bija kļūt par robežsardzes kinologu. Ļoti saistīja militārā sfēra un darbs komandā ar cilvēka labāko draugu – suni. Pēc vidusskolas absolvēšanas manu nodomus mainīja vecāki, viņuprāt svarīgāk tobrīd bija iegūt augstākās izglītības diplomu, bet pēc tam tad, ja vēl joprojām vēlēšos, varēšu atgriezties pie šī sava sapņa īstenošanas.

Tik ātri jau tas viss tomēr nenotika, kā man varbūt gribējās. Gāja gadi, bija stabils darbs, bet sapnis ik pa laikam atgādināja par sevi. Pirms gada koledžā studijas uzsāka mana māsiņa, kura ir vecāka par mani, un es aizdomājos, ka varbūt man ar vēl nekas nav zaudēts. Ilgi domās diskutēju ar sevi, izsvēru visus plusus un mīnus, līdz nonācu pie secinājuma, ka mīnusu gandrīz nav. Tai brīdī saņēmos un radikāli mainīju savu līdzšinējo dzīvi. Ar augsti paceltu galvu, ar labiem nodomiem pilnu somu, devos pretī savam sapnim.

Nu es esmu šeit – Valsts robežsardzes koledžā. Pirmā nedēļa, ko pavadīju koledžā bija tik piesātināta ar iespaidiem, dažkārt pat iešāvās galvā doma – vai tas viss notiek īstenībā... Mācības pilnībā attaisnoja manas lolotās cerības. Vislielākā atzinība, manuprāt, jāizsaka par stingro disciplīnu. Jāatzīst, ka mūsdienās disciplīna lielākajai daļai cilvēku nav visai augstā līmenī. Tā ir kā vecvecmāmiņas zelta kulons – visi zina, ka tas ir un ka tas ir skaists, tikai neviens nenēsā.

Vēl kārtojot iestājpārbaudījumus Valsts robežsardzes Ventspils pārvaldē, ar kuras rekomendāciju arī pievienojos koledžas audzēkņiem, sapratu, ka fiziskās sagatavotības prasības nemaz nav vieglas, rīta rosmes man iesākumā bija patiešām nopietns pārbaudījums. Koledžā satiekas dažādi vecumi, raksturi un valodas, no tuvākām vai tālākām Latvijas vietām, katrs ar savu motivāciju, iespējām un cerībām.

Nevaru nepieminēt pandēmijas ietekmi uz visu mācību procesu kopumā. Stingrie noteikumi par distancēšanos, sejas aizsargmasku nēsāšana u.c. Mēs neredzam smaidus, redzam tikai acis. Jāatzīst, ka priekšstats par to, kas ir attālinātās mācības, man bija tikai pēc nostāstiem. Savukārt, kad pati saskāros ar to, sapratu, cik patiesībā ir grūti. Protams, pasniedzēji dara visu iespējamo, lai sniegtu maksimāli daudz informācijas. Te jāzina, viss ir

atkarīgs tikai no mums pašiem, atgriezīamies pie pašdisciplīnas, jo pilnīgi noteikti, pēc šāda mācību ritma mājās un apmācībām koledžā, mūsu pašdisciplīnas līmenis būs paaugstinājies kā nekad. Tomēr ir grūti. Problēmas sagādā lielais informācijas apjoms ar definīcijām, terminiem, likumiem, kam mūsu galvās ir “jāiesēžas” uz palikšanu. Vislielākie cieņas apliecinājumi koledžas pasniedzējiem, jo ja mācīties attālināti liekas sarežģīti, tad varam vien nojaust, cik grūti ir mācīt attālināti. Pasniedzēji nes atbildību par mūsu zināšanām, par to, cik labi speciālisti būsim. Tas ir smags darbs, tāpēc, lai Dievs vairo mūsu pasniedzēju veselību un saudzē nervu sistēmu!

Attālināto nodarbību laikā tāpat ir iespēja iepazīt grupas biedrus, varbūt arī topošos kolēģus tālākajās dienesta gaitās. Nojaušams raksturs, kādas kuram ir vērtības, prioritātes. Attālinātā mācīšanās, lai cik tas neliktos paradoksāli, mūs vairāk ir satuvinājusi nekā nodarbības klātienē. Mēs komunicējam, konsultējam, pārbaudām cits citu telefoniski pirms pārbaudījumiem. Dažkārt man liekas, ka sarunājos ar grupas biedriem vairāk kā ar saviem ģimenes locekļiem.

Mācoties attālināti, interese nezūd, tieši otrādi, rodas papildus motivācija strādāt vairāk, lai ar labiem rezultātiem absolvētu koledžu un kļūtu par pilntiesīgu, vērtīgu robežsargu kādā no Valsts robežsardzes teritoriālo pārvalžu struktūrvienībām. Pēc programmas apguves ļoti ceru, ka būs iespēja uzreiz turpināt apgūt kinologa profesiju. Tad mans sapnis kļūs par realitāti. Iepriekš Valsts robežsardzes koledžā tika nodrošinātas fakultatīvās nodarbības topošajiem kinologiem, kurās kadeti varēja iepazīties ar kinologa dienestu, papildināt savas zināšanas, prasmes. Diemžēl, attālināto mācību laikā šīs nodarbības ir atceltas.

Laikam savā mūžā neesmu bijusi ne par ko tik pārliecināta, kā par šīs izvēles pareizību. Esmu īstajā vietā, ka esmu tieši tur, kur vēlos būt – atradusi savu vietu zem saules un nešaubos, ka ar laiku kļūšu par ļoti labu robežsargu, ar lepnumu pildīšu šīs prestižās profesijas dienesta pienākumus. Neesmu naiva, zinu, ka līdz koledžas absolvēšanai vēl ir tāls ceļš ejams. Tas nebūs viegls, bet vai tad tāda nav visa dzīve? Tikai pārvarot grūtības savā dzīves ceļā mēs augam un kļūstam labāki! Vienā no Latvijas robežsardzes vēstures mācību materiāliem bija rakstīts: “Latvijas robeža ir svēta!”. Ja tas kaut kādā mērā būs atkarīgs no manis, es apņemos darīt visu, kas ir manos spēkos, lai tā tas būtu. Kā jau mēdz teikt - sāc ar sevi!